

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: SNEDKERSVENDENS VISER

Citation: Drachmann, Holger: "SNEDKERSVENDENS VISER", i Drachmann, Holger: *Samlede poetiske Skrifter*, 1906-1909, s. 311. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann01-shoot-workid80766/facsimile.pdf> (tilgået 27. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede poetiske Skrifter

Sit Hoved, og sænked fra Hesten sin Kaarde,
 Og Hornene klang over Murene hen, —
 Han hilste de faldne i Breschen igen.

SNEDKERSVENDENS VISER

I

Til en Ven.

Livet kan være forbandet nok,
 Værre det bli'er ved at klage;
 Fremad min Bro'r! over Sten og Stok,
 Og se dig aldrig tilbage.
 Syng kuns en Sang med en rask Melodi,
 Du fik jo Lunger og Stemme;
 Verden derude har Plads for ti,
 Det maa aldrig en Haandværkssvend glemme.

Randslen paa Ryggen, og Hatten paa Snurr;
 Puds dine Øjnes Brillér!
 Selv om Du løber i Livet surr,
 Slaa dine modigste Triller.
 Pigerne elsker et muntert Gesicht:
 Pokker skal derfor græde;
 Sang er en Haandværkssvends første Pligt
 Hvor han nu end er tilstede.

Værterne øre som Verden er:
 Helst de bespiser de glade;
 Sæt dig da aldrig i Krogen tvær,
 Lang til de fyldte Fade.
 Har du ej Mønten, ja da er det skidt,
 Dog, Du skal bare fortære:
 Værten gi'er altid den glade Kredit,
 Og glad skal en Haandværkssvend være.

Slaa dig igennem, det bedste Du kan,
 Du fik jo Næver paa Skaftet;
 Modet har altid hjulpet sin Mand
 Saa længe som han har haft'et.
 Øksen i Vejret og Høvlen parat!

Vis, Du kan klare Butikken;
 Arbejdet, det er en tro Kammerat,
 La'r en Haandværkssvend aldrig i Strikken.

II

Til en Veninde.

Kære Kristine, jeg skriver dig til
 For at sende dig Ringen tilbage;
 Skænd nu kuns paa mig saa meget du vil,
 Dine Skænd skal taalmodigt jeg tage;
 Vidste jeg ej, at det var til vort Vel,
 Tro mig, jeg slog mig da heller ihjel,
 Heller, ja heller jeg døde
 End at voide Fortræd dig, du Søde.

Kære Kristine, jeg vaagned i Nat,
 Og jeg tror saagu' næsten jeg tuded;
 Drømmene havde saa haardt i mig fat
 Og saa sælsomme Ting de bebuded;
 Langt ind i Fremtiden kunde jeg se;
 Du var min Kone, og snart var vi tre,
 Og førend lang Tid var gaaet
 Var vi op over Sekstallet naaet.

Kære Kristine, Du kan vel forstaa,
 At de Rollinger skulde ha' Føde;
 Dage og Nætter saa klemte jeg paa,
 Ja jeg slæbte mig næsten til Døde;
 Lønnen var ringe og Arbejdet svært,
 Talte Du til mig, saa svared jeg tvært;
 Tænk Dig, Kristine, vi skændtes!
 Har Du troet, at sligt kunde hændes?

Kære Kristine, min Ryg den blev krum,
 Og Humøret var længst gaaet fløjten;
 Værksted og Bolig i selvsamme Rum,
 Og saa Flytning --- bestandig i Højden;
 Sluttelig standsed vi da paa en Kvist,
 Der var vi nær ved Guds Himmel --- javist ---;
 Men vi var nærmere Grænsen
 Af Laanetøj til „Assistensen“.

Kære Kristine, se her er din Ring;
 Man skal agte paa Vink, selv i Drømme.
 Om der er Sandhed i disse her' Ting,
 Som jeg skrev, det maa selv Du bedømme;
 Tænk Dig kuns om: Du er rund nu og frisk,
 Glad over Livet og let som en Fisk,
 Du er en Knop, paa min Ære!
 Men hvor længe? — betænk det, Du Kære.

Kære Kristine, lad heller os straks
 Sige Stop, mødens Legen er lystig;
 Der er vel Folk af den barkedede Slags,
 Som kan slide og dog være trøstig;
 Der er vel Folk af den taalsomme Art, —
 Men, jeg maa leve og leve med Fart,
 Synge, saa Værkstedet runger,
 Og ej sulte med Mutter og Unger.

Kære Kristine, jeg bliver dig tro,
 Til en Gang jeg begiver mig mødig
 Ind i den evige Fyraftens Ro,
 Som en Haandværker nok kan ha' nødig.
 Lad os kun skilles og gaa hver sin Vej,
 Hjertet, det bliver dog immer hos dig,
 Derpaa kan Du være sikker,
 Saa sandt som din Ven han er Snedker.

III

Om Skæbnen.

Fra ganske lille har man mig fortalt
 Om denne Skæbne: — jeg fik aldrig set den,
 Men da den stadig Skylden fik for alt,
 Og navnlig Skylden hver Gang det gik galt,
 Saa sa'e jeg: Op, mintro, Du maa ha' ledt den!

Jeg voksed ud, og kom fra Hjemmet bort;
 Jeg søgte Skæbnen rundt i alle Länder
 Jeg fik mig Arbejd, dagvis, paa Akkord,
 Og stundom gik det glat og stundom haardt:
 Men Skæbnen slæp mig stadigvæk af Hænder.

De talte alle om den; men saa tidt
 Jeg spurgte nærmere, saa lo de a' mig.
 Naa, tænkte jeg: Du kommer lige vidt
 Med denne Søgen efter Skæbnen; skidt!
 Det gi'r sig vel omsider! Og det ga' sig.

Jeg kom til Skelsaar; jeg blev zünftig Svend;
 Det var forbi med Sulten og med Tarpøen;
 Jeg tjente Syle, jeg fik Ven paa Ven,
 Saa kom min Navnedag: vi fejrede den
 Paa Kroen med en lille en paa Lampen.

Vi skiltes; og jeg gik alene hjem,
 Jeg havde kun til Selskab Perialen;
 Paa Vejen var en Bro, og den var slem;
 Da ej jeg kunde finde ligefrem,
 Saa gik jeg, bums! til Siden, i Kanalen.

Jeg laa i Vandet, plasked om en Tid,
 Og misted baade Ur og Pung og Hue;
 Saa kom der endelig Konstabler hid,
 De fik mig trukket op med meget Slid,
 Og jeg blev indlagt paa en Sygestue.

Der grundet jeg nu — Tiden blev mig sejt —
 Paa dette her' med Skæbnen og med Vandet:
 „Foruden Perial: den lige Vej,
 „Og Du var falden i Kanalen ej!“ —
 „Ja,“ raabte jeg; „det kan ej være andet!“

„Du selv er Skæbnen! saadan er det fat!
 „Nu har jeg det; til Gavns jeg Sagen kender!
 „Kom nu kuns Godtfolk og fortæl mig, at
 „Der ingen Skæbne er! Fra denne Nat
 „Har jeg jo faaet Troen selv i Hænder!“ —

Og da jeg Lov fra Sygestuen fik
 Og kom i Arbejd atter, saa jeg inmer,
 At det med Skæbnen passed paa en Frik,
 Saa ofte det forkert i Valsen gik
 Med dumme Streger og med Fruentimmer.

Min Skæbne var jeg selv; det saa jeg klart.
 Hver Gang jeg svigted, vendte den mig Ryggen,
 Men var jeg driftig, drejede den sig snart
 Og al Ting gik galant og i en Fart,
 Og der var hverken Klemse! eller Trykken.

Og jeg og Skæbnen gik i Kompagni.
 Hver Aften saa vi efter i Status'en,
 Og hver Gang der var kommen Huller i
 Balancen, sa'c jeg: Maa jeg være fri!
 Og gav saa Skæbnen en i Sinkadusen.

FRA VERDENS-KUNSTUDSTILLINGEN

Jeg ser endnu de billedfyldte Sale,
 Hver Kunsten væved med begejstret Sind
 Det ideelle eller det reale
 Som Stikninger i Gobeliner ind.
 Jeg ser dem, disse brogede Tapeter,
 En Billedverden, straalende og glad,
 Et Stævne mellem store, smaa Profeter,
 Et Blomsterflor, som plukkes Blad for Blad.

Det var i Wien, ved Verdenskunstens Stævne;
 Og hver, som kendte Snillets Skabersprog,
 Og kunde Sprogets Trylleformel nævne,
 Bød frem sin Skabning fra den mindste Krog.
 Vidt strakte sig de store Markedssale;
 Det var da derom Markedsstriden gjaldt,
 At faa det store Publikum i Tale,
 Og vinde frem, hvor Mængdens Øje faldt.

Man saa da hine pralende Kolosser,
 Hvis Formaal er at slaa den sløve Sans,
 Hvis Lærred favnevis er spændt paa Sprosser,
 Der sluttes ind af Rammens gyldne Glans.
 Guder, Gudinder, parvis karesserende,
 Død, Dom og Djævl, styrtende Rebeller,
 Cæsar triumphans, Fanger defilerende, —
 En Kunst, hvis Pryd Piloti, Cabanel er.